

IN VINO VERITAS

Blacks

Să ne-așezăm pe scaune înalte,
pocalele să curgă în șuvoi,
iar vinul fiert va face să exalte
tot ce gândim adesea despre noi!

Suntem bărbați și fără de păcate,
iar dreptul de-a fi primii îl avem
în axiome nejustificate
pe care le păstrăm ca un totem.

Din cand în când, cuprinși de adevăruri
privim în fața noastră obsedant.
Vedem doar munți ce ne promet simboluri,
dar să-i urcăm e-un gând cam delirant!

Simțim în noi voința tremurândă
cum zburdă în al nostru habitat,
Dorința de „mai sus” și de izbândă
ne pune-n creier pasul limitat.

Nepregătiți suntem pentru urcușuri
pe care le dorim spre-al vieții pisc
și știm că ne așteaptă lunecușuri
și că Singurătatea e un risc!

Așa că ne dorim să ne-nsoțească
un Înger detașat de un destin,
prin ochii de femeie să privească
al nostru pas spre-un pisc diamantin.

Ne asumăm că vom păstra în toate
o dragoste așa cum s-a născut
când v-am cedat a noastră jumătate
ca să formăm un "tot" de Absolut.

Dar vă mințim, c-așa ne este firea,
și nicimăcar putere nu avem
de a păstra în suflete simțirea
pe care am legat-o în tandem.

Suntem și tupeiști fără măsură
când vă promitem miez de răsărit,
ca mai apoi, cu-a timpului ștersură,

să dăm minciunii noastre licărit.

Rămânem restanțieri la promisiune
și vă mințim că bine iar va fi
de nu vom fi părtași la fisiune,
esența unui vis a o jertfi.

Dar acceptați a noastră "epopee"
când bine știți că nu gândim curat,
că regândim conceptul de femeie
și-o facem într-un mod denaturat.

Putem să ridicăm a noastră scuză,
să acuzăm eroarea din trecut
când am decis că fi-vom călăuză
iar voi șerpași pe-un drum necunoscut.

Când voi urcați cărând a noastră soartă,
încovoiate până la leșin,
Dacă greșim, interna voastră hartă
ne corectează pasul clandestin.

În brațe voi purtați mereu copiii
și-i învățați ca să privească sus,
să înțeleagă că-i în legea firii
să dovedească drumul nesupus.

Mai târâți căruțul cu bagaje
cel încărcat cu treburi din cămin
pe care le-am cedat prin elagaje
să nu ne-încurce și să vă umbrim.

Suntem grăbiți și uneori ne-întoarcem
vă reproșăm că pasul vi-i prea lent,
și-atunci căsătoria o desfacem
și ne mândrim c-o facem cu talent.

Dar mai apoi vedem că-n rătăcire
urcușul nostru pierde din avânt,
Vă rechemăm fricoși de o pieire
ce o simțim în nări și în cuvânt.

Alunecăm spre hăul fără viață
ce se întinde fad și delirant,
Speranța înăuntru ne îngheață
când resimțim căderea pe versant.

Dar, nu știm cum, ne prindeți iar de mână

aşa cum aţi făcut-o în trecut.
Când ne opriţi căderea în ţărână
în voi simţim un sprijin Absolut.

Vă mulţumim că ne opriţi căderea
Noi, ce cădem fără măcar să ştim...
Şi că în voi ne regăsim puterea
de-a continua urcuşul ce-l dorim!

"Suntem bărbaţi şi fără de păcate",
Dar noi am pus la adevăr căluş
şi-am acordat gândirii eronate
preemţiunea propriului urcuş.

Că am greşit în grava apreciere
e-un corolar la vina ce-o avem
şi vom purta în suflet o durere
că vanităţii i-am stat la cherem.

Vă mulţumim, noi cei rămaşi alături,
cei mulţumiţi că ritmul nu-i alert
că împreună am găsit resorturi
ce ne-au ferit de viaţa în deşert.

Ajunşi acolo, pe-ale vieţii creste,
vom cerceta noi piscuri-n orizont
şi nimeni nu va fi ca să conteste
de vom alege-n viaţă un nou front.

Şi împreună vom porni feeric
păstrând în suflet tot ce-am câştigat
stindardul căsniciei, ezoteric,
va flutura pe-al muntelui regat.

De-acolo cerceta-vom împreună
ce am putut în doi să cucerim,
iar Fericirea cu a ei cunună
va proteja ce-a fost şi ce dorim.